

Kommentar till T.-E. Leilers tips till skalbaggsamlare

Redaktören har givit mig tillfälle att kommentera de framförda synpunkterna på fyndortsetiketter, som framställs i ZOO TAX's regi. Jag är tacksam för denna möjlighet eftersom jag tydligen trots alla ansträngningar inte har uttryckt mig tydligt nog!

De etiketter som vi trycker kan innehålla hur många bokstäver och siffror som helst *upp till* 24/rad. Vill man bara ha 10 st/rad går det fint. Antalet rader är på liknande sätt variabelt – vi har tryckt etiketter med så många som 8 rader och vi har tryckt 1-radiga etiketter (för biotopangivelser). Etiketternas storlek måste ju anpassas till sitt kommande användningsområde. Men etiketterna sitter ju inte på nålarna som en dekoration utan för att åt efterföljande generationer ge viktig biologisk information. Denna information kan givetvis delas upp på olika etiketter om man så önskar, men den bör finnas med om man vill tillförsäkra sin samling ett maximalt stort intresse i framtiden!

Beträffande lägesangivelserna med koordinater, som önskas, så kan man teoretiskt ange hur små ytor som helst, men vi har föreslagit 1 × 1 km, vilket innebär en bättre precisering av fyndplatsen bl.a. av rariteter än med traditionell etikettering. Detta behöver dock inte betyda att raritetens existens på lokalen hotas, nämligen inte om samlingen (den privata eller museets) bara visas för seriösa samlare, vilkas moral får förutsättas vara så att de inte äventyrar insekters förekomst i vårt land.

Slutligen några ord om ekonomi och kostnader i samband med insektssamlandet: lådor kostar pengar, det är sant, men skalbaggspecialistens tid är ju värd en hel del även den. Så kostnaderna för framställning av egna etiketter bör inte utan vidare avfärdas, särskilt om den ses mot bakgrunden av vad specialisten i stället skulle kunna ha hunnit med under den tiden. Och låt oss tänka att man någon gång vill framställa utbredningskartor för skalbaggar på samma sätt som gjorts för fjärilar. Då skall man med utgångspunkt från ortsnamnet på etiketten leta fram platsen på en karta och sedan överföra det funna läget till en underlagskarta. Betänker man att museerna och de privata samlingarna tillsammans kan innehålla över 1000 exemplar av vanliga arter så inses lätt att många arbetsmånader av skalbaggsamlarnas tid kommer att gå till att utföra arbete som det automatiska kartprogrammet, baserat på koordinatuppgifter, utför på ett fåtal minuter/karta.

Men om vi nu har helt olika uppfattningar om vad insektssamlande skall tjäna för syfte och hur dessa syften bäst skall uppnås – låt oss då acceptera dessa skillnader och låt entomologerna själva finna ut vad som bäst passar dem. Framtiden får utvisa vilken riktning utveckling kommer att ta.

Lennart Cederholm
ZOO TAX, Naturhistoriska Riksmuseet
S-104 05 Stockholm